

Naci KONYAR
Yeşilırmak Gazetesinde Yazar.

MAHALLELİ BULUŞUYOR

Sevgili Hasan Öztürk kardeşimizin çocukluğuna özlem duyduğu, anılarına düşkün ev ve aile sevgisi temalı nostaljik yazılarını zevkle okuyoruz. Bir vakitler çocukluğunu yaşadığı Kayalar Caddesi'ndeki evleri ve orada yaşayanları hayal dünyasında bir bir canlandırıp yazıya dökmesi bizi de eskilere götürdü.

Galiba her şey Avrupa'ya benzeme hastalığı yüzünden başımıza geldi. Orda ne varsa bizde de olmalı anlayışını bir bedeli olduğunu yeni yeni anlamaya başladık. Elli yıl öncesinde mahallemizin nev-i şahsına mahsus bir şahsiyeti vardı. Bizim çocukluğumuzda her arsada bacası tüten bereketli kerpiçten bir ev vardı. Beton apartmanlar yoktu. Sokaklar bu günki gibi parke taşlarla döşeli değildi.Toprak ve yer yer çim olan sokağımız biz çocukların oyun mekanıydı.

Çocukluğunu Taşova'da geçiren bizler ve herkes için Herizdağ orman, Yeşilırmak deniz, sokaklarımız ülkemizdi. Sokağımız tanıdık tanımadık herkese açık bir seyr-ü sefer sahası değil sadece mahallelinin yaşadığı bir alandı. Hemen hemen her evin kümesi ve ineği vardı. Şimdi tezeğin ne olduğunu bilmeyen çocukların zamanını yaşıyoruz. Şimdiki nesil tahta kaşığı vitrinde süs olarak tanırken biz yer sofrasında halka olup kalabalık aile bireyleri olarak aynı tasa uzanıp o tahta kaşıklarla çorba yudumlardık.

Bu günlerde turistik tesislerin bahçelerinde, müze avlularında rastladığımız kağnılar, elli yıl öncesinde değişik gıcırtılarla tozlu köy yollarından kasaba pazarına kavun karpuz getiren köylümüzün taşıt aracı idiler. Karasaban da o zaman topraktan geçimini temin edenlerin itibar ettiği bir ziraat aracı olarak, toprağın yüzüne çizik atmaya devam ediyordu. Atık suların henüz ırmağı kirletmediği demlerde bu şehrin çocukları ellerine bir karpuz alır ya da bir otomobil Şamyel'i değişik adlarda isimlendirdiği Yeşilırmak kıyılarına gelir ve ırmağa dalardı. Bu dalmanın adı bizim yöremizde "ÇİMMEK" olarak adlandırılırdı.

Evet sokağımızın evleri kerpiçti ama o evlerde komşuluk ilişkileri mana ve ruh olarak yaşıyor ve yaşatılıyordu. Komşuya hatır soran sıra sıra terlikler Ölçülü uzaklıkta yakın beraberlikler.... vardı. Necip Fazıl; eski evlerin ve dolayısıyla o eski evlerde yaşayanların o evlerle birlikte kaybettikleri bazı değerlerin yok oluşundan yakınır. Üst üste insan türü Bu ne hayat götürü Yakınlıktan ötürü Kaçıp gitmiş yakınlık...

Biz 84 yıllık Cumhuriyetimizde bu gün yaşları elliyi deviren nesil olarak son Osmanlının çarık giyen, öküz koşan, sobasız ocakta kütük ateşiyle ısınan, kağnıyla odun getiren neslini tanıdık. Biz yokluktan çıkışla, varlığın arttığı bir devrin ortasında kalan nesil olarak beyaz

badanalı, etekleri çamur kuşaklı tek katlı kerpiç evlerimizde tel dolap, lambalı radyo, manyetolu telefon ve idare lambasıyla fakir ama mesut çocukluk günleri yaşadık.

Sevgili Hasan Öztürk kardeşim Nostalji eskilerin deyimiyle da üs sıla, hayatın hatırlanmaya ve mümkün olsa tekrar yaşanmaya değer yanlarını anmak; tarih denilen büyülü hayat sakasına yolculuk edip, şimdiki zamandan geçmişe iltica ederek ondan lezzet bulmak değil midir? Şair Ziya Osman Saba'da GEÇEN ZAMAN şiirinde özlem duyanların duygularına tercüman olmuş. Yalnız bırakmayın beni hatıralar Az yanımda kal, çocukluğum Ah, ümit dolu gençliğim Böyle uzaklaşmayın benden yaşadığım günler! Açılın,açılın tekrar Çocuk dizlerimdeki yaralar Hepiniz benimsiniz Mektebim, sınıflarım,oturduğum sıralar..

Sevgili Hasan.. Bir zamanlar her bahçesinde bir kerpiç ev bulunan sokağımızda şimdi beton apartmanlar yükseliyor. Sokağımızda şimdi soğuk taşlar döşeli. Taş parkeler üstünde çocuklar artık çelik çomak oynamıyorlar. Çember çevirmiyorlar. Şimdi her evin önünde otomobil var. Evlerde uydu antenli televizyonlar, otomatik telefonlar, cep telefonları, şofben, tel dolap yerine buzdolabı, idare lambasının yerine kristal avizeler aldı. Mobilyalarımız, bulaşık, çamaşır makinelerimiz var. Bunlar var da.. Kayalar Caddesi'nde artık Adil Emmi yok, Ahmet Kıymet yok, Ramazan yok, Şahin yok, Ayşe Abla yok, Namık Abi yok, Orhan, Şaban, Engin Kara yoklar. Ve de o eski zamanlarda yaşanan komşuluklar yok. Bütün bunlar yok da Aydın Zekai Kıymet abiyle, sizin yüreğinizdeki o insan sevgisi var ya o her şeye yeter...

28 Temmuz 2007 "Mahalleliler Buluşuyor" etkinliğine vesile olan başta Hasan Öztürk kardeşime, Aydın Kıymet ağabeye, katılımcılara ve Kayalar caddesinde yaşayan herkese selam olsun. Yüreğinizden çocukluk sevgisi eksik olmasın. Komşuluklar ölmesin, hep yaşasın, kapılarımızın önü komşu terlikleriyle dolsun...

NOT: "Mahalleli Buluşuyor" etkinliği ülkemizde belki de bir ilk olarak Taşova kazamızın Kayalar caddesinde 28 Temmuz 2007 günü yapılacak. Bu etkinlik çocukluğunu Taşova'da geçiren çocukluk günlerine özlem duyanların tertip ettiği ve şimdilerde unutulan çocuk oyun yarışmalarının yapılacağı nostaljik bir etkinlik olacak.

Bu yazı 10 yıl önce yazılmış